

δύγηση φυσικά, παιγνιδιάρια, που και που και τσουχερουτάκια, θά βρήτε ένα λεπτό λεπτούτσικο άρωμα που ξεχύνεται από μιὰ ψυχή ευγενικά, θά βρήτε μιὰ πίστη και μιὰ άφροσύνη που στολίζουν και που χαρακτηρίζουν κάθε διαμαντένιο χαρακτήρα.

Ο Άδάξος άφροσιωνότανε σε ό,τι πίστευε κι άγκαλιούσε μόνο ό,τι πίστευε. Είχε άφροσιωθεί στην Έπιστήμη του γιατί την πίστευε κι άγαπούσε τον άγωνά του γιατί τον πίστευε. Νά, και γιατί, πάνου πάνου στο σημείωμά μου αυτό, άνάφερά τους στίχους της «Φλογέρας του Βασιλιά», τους γραμένους λές για τον Ψυχάρη και για τους έπαδούς του. Δημοτικιστής ό Άδάξος, Ψυχαριστής, ά ήέτε, μιΰ Ψυχαριστής από μελέτη κι από πεποίθηση. Διάβασε τον Ψυχάρη, τον έ χώνεψε, τον έ πίστεψε και του άφροσιώθηκε. Δέν ήξερε από πολιτική ό Άδάξος κι από διπλωματικά λοξοδρομίσματα. Μόνο την Ίδέα γνώρισε κι άκολούθησε πιστά τή διάτα της: Πάντα μπροστά. Πάντα με τὰ γόνατα αλίγιστα και πάντα με έλόρθο τὸ κεφάλι. Πάντα μπροστά κι άς βγούμε όπου βγούμε. Πάντα μπροστά κι άς αποτραβηχτεί μακριά μας τὸ σκυλολόι, κι άς μᾶς άκολουθήσουν οι λίγοι, οι μετρητοί κι άς οι διαλεμένοι, έκείνοι που ξέρουν νάγωνίζονται και κείνοι που ξέρουνε νά νικούνε. Πόσες φορές δέ μου είχε μιλήσει έτσι ό Άδάξος, πόσες φορές δέ με άκουγε έτσι νάν του μιλή. Άπ' αυτή την πίστη βγήκε και ή «Ματιά» του, άπὸ την Ίδια πίστη θάβγαине και ή μεγάλη του ή Παθολογία, που άνειρευότανε νάν τή γράψει κι αυτήνα, πέρα πέρα, στη δημοτική. Θά μου πείτε πως με τις τέτιες του ιδέες ότε καθηγητής ή ά γινότανε ποτέ, ότε ποτέ παράδες θάκανε. Συρωνω μαζί σας και σας άφίνω νά χαίρεστε τους παράδες σας και τὸ καθηγητικί σας. Θά μου πείτε πως σήμερα ό κόσμος είναι πραχτικώτερος και πως σήμερα δέν έχουν πέραση τὰ τέτια. Σήμερα. Μά για ποιό Σήμερα μου μιλάτε; Για τὸ δικό σας, φυσικά, τὸ Σήμερα. Μά τὸ δικό σας τὸ Σήμερα, δέν μπορεί νάναι και δικό μου Σήμερα, δέν μπορεί νάναι και Σήμερα όλου του κόσμου. Ο καθένας βλέπει άλλιώτικα τή ζωή κι ό καθένας έχει τὸ δικό του τὸ Σήμερα. Για σένα τὸ Σήμερα είναι νά λογαριάζεις πόσους παράδες κέρδισες, για τὸν άλλονε τί θά ρήξει στη βρωμοκοιλιά του τὸ βράδι και για μένα—ώ και για μένα δέν υπάρχει άλλη ευτυχία μεγαλύτερη στη γή παρά νά σηκώνω τὰ μάτια μου από τὸ χαρτί, και ρήχοντάς τα πέρα, νά καμαρώνω, σε τούτη την ώρα τή μυστηριακή, που ό κύρ Ήλιος έχει χωθεί στο Ίόνιο, —νά καμαρώνω την Κλόκοβα και τή Βαράσοβα και νά σιγολέω τή «Αθήνη» του Μαβίλη. Για σένα τὸ Σήμερα σημαίνει Ίλη, λατρεία της σάρκας, για μένα σημαίνει Πνέμα και

λατρεία της Ψυχής. Και κόπιασε λόγου σου νά μου άποδείξεις πως τὰ δικά σου μάτια βλέπουν καλύτερα από τὰ δικά μου και πως τὸ δικό σου Σήμερα είναι τὸ αληθινό.

***

... «Καιρός πιὰ νά κοιμηθώ», είπε.»

Και γύρισε από την άλλη μεριά και κοιμήθηκε για πάντα. Άθόρυθος ό θάνατός του, όπως και ή ζωή του άλάκαιρη άθόρυθη. Δέ ζήτησε τή ρεκλάμα και τὸ θόρυθο στη ζωή του, δέ βλαστήμησε, δέν έκλαψε, δέ βρυγγόμησε πεθαίνοντας. Ήρεμα, ωραία, φιλοσοφικά είδε πως είτανε καιρός νά κοιμηθεί και κοιμήθηκε. Άς μην ταραξούν τον ήρεμο ύπνο του και τούτα τὰ λόγια που από μιὰ ψυχή, πονεμένη για τὸ χαμό του, βγαίνουνε.

Πάτρι, 12 του Γενναίου 1914.

ΙΕΙΟΝΑΣ

ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ

Ο κύρ Γεννάκης ό Στρογγυλός κι ό Μανωλιός ό Περδικάρης είτανε γειτόνοι και φίλοι γκορδιακοί που τίπους δέν τους έχωριζε. Μοζι παίζονε τις άμάδες και τὸν κρητό, τις ίδιες διαβάζονε φυλλάδες, και σά βγάλονε πιὰ μονστάκια μαζί άργολαμβάνονε στη γειτονιά. Ο ένας έγιγε παπουτιζής κι ό άλλος φρογοκοράφτης. Σά ακολουθούσανε τὸ βράδι άπ' τή δουλιά, τρώγονε μαζί βιαστικά βιαστικά κι βουτιεις παίρνονε παγανά τὰ σοκάκια, όποι κομμιά μουρομάτα ή ξανθομαλλού τους είχε μπει στο μάτι. Κ' οι δυό καλοί τραγουδιστίδες, σάν άρχιζαν με τὸ μπουζούκι την πατινάδα, κόσμο χαλούσανε! Ο Γενναϊός άγάπησε μιὰ ξανθοούλα λιγερή, άφράτη σά Στριανό λουκούμι, κι ό Μανωλιός μιὰ ματρομαίτι παχυλή, γλυκιά και κόκκινη σάν τὸ ροδίτη... Ο Γενναϊός τραγουδούσε στο παραθύρι της καλής του:

Γιά έβγα στην πορτούλα νά κλέψω τὸ γοβάκι σου,
νά ιδώ τὸ ποδιάκι, ποί μ' έκανε σαλαβιά σου!

Κι ό Μανωλιός πάλι άρχιζε βασιά άναστενάζοντας:

Καντόλι την καρδούλα μου θινάνω στην εικόνα σου,
κόρη που μουπηρες τὸ νου με τὰ γλυκά σου μάτια!

— Άς είμανε βελόνα σου,
νά σε ταμπήσω μιὰ βολά κι άς γίνουμαν κομμάτια!...

Τις πιότερες φορές τρίζανε λιγάκι τὰ παραθύρια, μισανοίγονε, κι ή σκορδόπιστη έβγαζε τὸ κεφάλια της χομογελομένη, για νά πῆη τὸ τραγουδιστή ή καρδιά στον ύπνο της! Άλλοτες πάλι, και που τρίζανε ξαφνικά τὰ παραθύρια, μ' ένα λούσιμο γερό, κατακέφαλα, πιγρότανε της άγάπης τὸ τραγουδί και «τὸ καντόλι της καρδιάς» έσβυνε... Περ-

νοῦσαν ἔτσι δὰ χωριὰ τὰ μάτια τους κι οὔλοι στὸ χωριὸ τοῦς δείχνανε μὲ τὸ δάχτυλο γιὰ πρώτους γλεντζέδες. Ὅπου τραγοῦδι καὶ χορός, ὅπου γάμος καὶ πανηγύρι, πρώτοι πρώτοι προσκαλεσμένοι θάταν' οἱ δυὸ τους, οἱ γαλιάντρες τοῦ χωριοῦ, ὅπως τοῦς βγάλανε. Νοιώθιτε ὅμως πῶς γλέντι σήμερα στ' Ἀ κι αὐριω στὸ Β δὲν εἶναι καθόλου καλὴ δουλιὰ γιὰ τὴ σακκούλα, κ' ἔτσι κοντέψανε σὲ λίγο οἱ γαλιάντρες νὰ μὴν ἔχουν βραζὶ νὰ φορέσουνε. Αὐτὸ τοῦς ἔβριζε σὲ σκέψη κ' εἶπανε οἱ δόλιοι νὰ τοικοκρυβευτοῦνε, γιὰ νὰ ἴδωθν κι αὐτοὶ θεοῦ πρόσσωπο! Ὁ ἕνας εἶχε αἰνία στὸ μάτι τὴν ξαπθὴ κι ὁ ἄλλος μὴ μανρομίαι στρουγγυλοπρόσωπη. Κ' οἱ δυὸ εἶχανε τὸ δικό τους, γερὲς τοικοκρυβοῦδες εἶτανε, κ' οἱ βλάμηδες κίνουτας τὸ σταυρό τους τίς ζητήσανε. Τοῦς ξέρανε στὸ χωριὸ γιὰ καλὰ παιδιὰ κι ὄχι κανεὶς δὲν τοῦς εἶπε. Σὰν ἀδέρφια κάνανε τὸ γάμο τους, τὴν ἴδια βραδιὰ καὶ στὸ ἴδιο σπίτι, γιὰ νὰ γιορτάσουνε μαζί τίς χαρὲς, ὅπως μαζί γλεντήσανε καὶ τὰ νύκτα! Γάμος ἀληθινὰ τρανταχτός, π' ἀκόμα οἱ γέροι τοῦ χωριοῦ τότε θυμοῦνται. Ἡ νύφη τοῦ Γιαννακοῦ, ἡ Χρυσουφιῶ, ὄνομα καὶ προῶμα, φοροῦσε Σμυρνέικα χρυσοκενημένα, μὲ κομπογυνάκι καὶ φέσι μικρὸ Τούρκικο, μ' ὀλόχρυση φουντίτσι. Κοιτὰ τῆς καμάρων' ὁ Γιαννακὸς μὲ τὴν ἄσπρη ἄσπρη φουστανέλλα καὶ τίς κενημένες φέμελλες. Τὴν ὄρου ποῦπε ὁ δέσποτας: ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ φοβᾶται τὸν ἄντρα, τῆς ἔδωσε κι αὐτὸς μὲ τρόπο μὴ τοιμπαί, πὸν καὶ κριτὰς μπορούσε νὰ τῆς κόρη! Ἡ δόλια ἢ νύφη ξεπειάχτηκε, σὰ νὰ πάτησε βελόνα, κ' ἡ πεθερὰ κοίτησε μ' ἀπελλισιὰ τὸ κεφάλι, παίρνοντάς το γιὰ κακὸ σημάδι!

Ὁ Μανωλιὸς πάλι τόχε τσοῦξει λιγάκι, στὸ τρακὴ κέφι βρισκότανε, κ' ἡ μακριὰ του βρούκα, ἡ Κρητικιά, δῶθε κεῖθε σὰν καρπάνια πηγαινοερχότανε, σὰ νῆθελε νὰ μπλεχτῆ παρόκαιρα μὲ τὸ νυφικὸ φουντίτσι. Ὁ πεθερὸς τοῦ Μανωλιοῦ εἶτανε Σαντορινιὸς καὶ ταξιδεύοντας γιὰ τὰ κρασιά του στὴ Φραγκιά πολλὰ πράματα γνώρισε, σὰν κοσμογυρισμένος, καὶ πολλὲς οὐνήθειες φράγκικες κονβάλησε στὸ σπίτι του. Ἐπινε δίχως καῖμακι τὸν κοφὲ φόρεσε στενὰ καὶ νεριγκότα κ' ἔβαλε καὶ τῆς κόρης του κροσολίνο.

Ἡ κόρη του Ἀρετιόσσα μὲ κροσολίνο στεφανιώθηκε κι ὅπως εἶτανε κοντὴ καὶ παχιά παρόμοιαζε μὲ βαρελάκι. Ὁ γέρος τὰγαποῦσε τὸ κρασάκι — ὄλος δὰ ὁ κόσμος τῶξερε -, εἶχε κ' ἕνα φυσικὸ κονσουῆρι: ἀπ' τὰ μικρὰ του χρόνια ψεύδιζε καὶ τρόμοιζες νὰ τονὲ καταλάβῃς. Τὴν ὄρα πὸν δίνει ὁ παππᾶς τὸ κρασί, καμάρωνε ἢ κερνούφη καὶ μόλις τὰκούμπησε στὴ χεῖλιά της. Ὁ γέρος ἀπὸ κεῖ πὸν στεκότανε τῆς μπιχναί μὴ δυνατὴ φωνή:

Ψέ το, μωὴ κόρη μου Ἀρετιόσσα, ψέ το, σὰ τὸ τὸ ψῶ!

Τὸ ποτήρι ὅμως ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι τῆραξ' ὁ γαμπρός καὶ τὸ ρούφηξε, σταλιά μὴν ἰφίνοντας στὸν πεθερὸ του! Σὰν τελειώσαν κ' οἱ δυὸ γάμοι, φάγαν, ἤπιανε, χορέψανε μὲ τὰ βιολιά, τραγουδῶντας παινεῖματα στὶς νυφάδες, καὶ κοντὰ τὰ ξημερώματι φέγγανε πὰ οἱ καλεσμένοι, ἀφίνοντας τοῦς νιόνουφους λεύτερους. Ὁ γάμος ἔγινε στὸ σπίτι τοῦ Γιαννακοῦ. Φεγγούτας ὁ Μανωλιὸς, ὅπως εἶτανε στὸ κέφι, ἀγκάλιασε τὴ Χρυσουφιῶ μὲ τὰ σωστά του καὶ μὰτς ἀπὸ δῶ μὰτς ἀπὸ κεῖ τῆς ἄφησε τὸ μούτσουνο σὴ γλυμένο. Νὰ τὸν χωρῆς τὸ Γιαννακό μου, ἀδερφοῦ λη, νὰ ζῆτε φευχισμένοι, σὰν τὰ βουνά, μ' ἐγγόνια καὶ διασέγγονα! Μ' ὄλες τίς εὐχὲς τοῦ Μανωλιοῦ, ὅσο θυμότανε ὁ Γιαννακὸς τὰ φιλιὰ του στραβομουτουσίαιε. Προῶμα πὸν τὸ πρόσεξ' ὁ Μανωλιὸς καὶ τοῦ φώναξε, τρεκλιζόντας ἀπ' τὸ μεθῆσι — Κάκιωσες, μπρὲ Γιανν. κό, τῆδερφι! Κόρακας κοράικου κακὸ δὲν κάνει!

Τὰ μεθησμένα τοῦ Μανωλιοῦ φιλιὰ δὲν εἶτανε, φαίνεται, γουρλίτικα καὶ ξημερωθήκαε τὸ πρῶτ' ἄντρο, νο μὲ μοῖτρα κατεβασμένα. Ἡ μάννα τοῦ Γιαννακοῦ βρισκότανε σὲ μεγάλη ἀνησυχία κι ὄλο ξεμονάχευε τὸ γιὸ της καὶ τοῦ κρυφομιλοῦσε καὶ στραβομουτσούνηζε. Ξημέρωσε κ' ἡ δευτέρη βραδιὰ κ' ἡ τρίτη. μὰ χαμογίλιο στοῦ γαμπροῦ τὰ χεῖλια δὲ φάνηκε στεκότανε σὲ μιὰ γωνιὰ ἢ τῆς κωκωμένη κι ὁ ἔρμος ὁ γαμπρὸς βεβαιωστέναζε, σὰν τὸ ξημωμένο μπακάλη. Ἄναψε πὰ τότε καὶ κόρωσε ἡ μάννα του! — Καλὲ κείνη τάδε κι ἀπὸ πρὶν τὰ μωῦρα σημάδια, μὰ τί νὰ πῆ; Νύφη, καλέ, εἶτανε κι αὐτὴ, πὸν πῖνω στὸ βλοητὸ πηδοῦσε σὰν ἀργιοκάτσικο; Σὰ δὲν τὸν ἤθελε τὸ γιὸ της ἄντρα, τί τὸν ἔπαιρνε ἢ μαυρογόνατ; Ὁ γιὸς της τότε μωρμωρόρησε κρυφὰ στ' αὐτὴ της — Δὲ φταίει, μάννα, ἡ νύφη, δικό μου ἔναι τὸ φταιξιμο! — Κακὴ καὶ μὰς' ἡ ὄρα πὸν μπῆκαν τὰ στεφάνια σας! Γιέ μου, δεμένο σ' ἔχουνε! Θὰ φέρω τὸν παππᾶ νὰ σὲ λύσω. . .

Ἀύσιμο μὲ διάβασμα δὲ φάνηκε σὸ Γιαννακὸ βορὸν προῶμα καὶ μὲ προθ' μὴ τὸ δέχτηκε, σὰν εἶτανε, μάλιστα, κι ὁ παππᾶς γέρος βδομητάρης. Μέγας εἶσαι, πλάτανε, καὶ πλατιὰ εἶν' τὰ φύλλα σου! Μόλις τὸ πρῶτ' ἄντρον διάβασαν, κάτι σὰν κελινὸς ἔφυγ' ἀπ' τὰ μάτια του, ξαλάφρωσ' ἡ καρδιά του κι ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω μὴ φαγοῦρα τονὲ γαργάλιζε, σὴ νὰ χέθησαν, νὰ σᾶς χωρῶ, πῖνω του ὄλα τοῦ κόσμου τὰ μαμόνια! — Μάννα μ'! τὸ κέφι μ' ἔρχεται! — Κάνε τὸ σταυρό σου παιδί μου! . . . Ἐκάνε τὸ σταυρὸ του ὁ Γιαννακὸς μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πῆγε καὶ στὸ καπελιὸ νὰ μεθῆσῃ, κ' ἔτσι δὰ τὸ

βράδι, μὲ τὸ λύσιμό τοῦ γαμπροῦ, δέθηκε σφιχτὰ ἢ νύφη, μὲ κομποσκοίνι μάλιστα!

Σὰν ἔφαγ' ἡ Εὐὰ τὸ σῦκο (ξυνόμηλο π. φτοκάλ-
λι, τί διάολο εἶτανε κείνο, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ νοιώσῃ
τὸν ἑαυτὸ της), ξεφτυρώσανε κ' οἱ ταμνίδες στὸν
Παράδεισο. Ἔτσι δὲ καὶ στὸν Παράδεισο τοῦ Γιαν-
νακοῦ ξεφύτρωσ' ἡ ζήλεια. Ἀνάθεμά τη, ναί, τὴ ζή-
λεια, π' ἀπ' τὴν ταμνίδα τσουζεὶ πιότερο! Τις
πρῶτες μέρες ἡ νύφη καθότανε σκουντούφλα κι ἀ-
μίλητη, μὰ σὰν ξυτηρήσανε τὰ αἵματά της σοῦγεινε
γκριτάρια καὶ κωνιαντζοῦ! — Δὲ θέλω, ἄντρα, νὰ
πηγαίνης στὸ καπελιό! Δὲ θέλω νὰ γλυκοκουβεν-
τιάξῃς τῆς Μαρουσοῦς! Τὰ πολλὰ συναλλάγια μὲ
τὸ Μανωλιό νὰ σοῦ λείψουνε μπάς καὶ μοῦ κωνβα-
λήσης δῶ τὴ γυναῖκα του τὴν ταμνιλοῦ, τὴ γεβεν-
τισμένη;

— Μπερὲ γυναῖκα, ἡ Μαρουσοῦ ἤρθε νὰ τῆς
βάνω μεντζεσόλες.

— Νὰ πάη καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ πιά ἢ φκιασιδοῦ,
ἢ ἀχοῖρευτη!

— Ὅλα δὲ ναί, μὰ τὸ Μανωλιό γὰρ δὲν μπο-
ρῶ νὰ κακοκαρδίσω! Φάγαμε ψωμί κι ἀλάτι...

Ἡ πεθερά, ποῦ καθότανε κεῖ στὸ τζάκι καὶ
τέντωνε ταῦτιά της, μὴν τῆς φύγῃ λόγος, ἔβαλε τότε
τὰ πράματα στὸν τόπο τους — Μωρ' ἀκόμα δὲν τὸν
πῆρες, νύφη, κι ἄρχισες κιάλας τὴ φαγομίρια; Μωρ'
τί σὲ κόφτει σένα γιὰ τὴ Μαρουσοῦ καὶ τοῦ Μανω-
λιοῦ τὴ γυναῖκα; καθάριος οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲ
φοβάται! Γὰρ τὸν ἄντρα μ' τὸν καλὸ καὶ μὲ κορ-
ταὶ ἀγκολιά δὲ φοβόμαρ' νὰν τὸν βάνω!

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ

(Ἀπὸ τὸ «Δελτίο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου»)

Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλὸς ποῦ στὸν πρῶτο ἀ-
ριθμὸ τοῦ Δελτίου τοῦ ἀναγκάστηκε νὰ δημοσιεύσῃ
ἀπάντησιν στοὺς ἐπικριτὰς του τοὺς ψευτικούς, δὲν
ἐφραντάζονταν ὅτι στὴν τελευταία σελίδα τοῦ ἴδιου
ἀριθμοῦ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος δημόσια νὰ παρα-
καλέσῃ ἄλλους σεβαστοὺς τοῦ ἐπικριτὰς, νὰ βάλουν
τελεία καὶ παῦλα σὲ κάθε δημοσιογραφικὴ πολεμι-
κὴ ἰ, γιὰτὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Ὀμίλου δὲν εἶναι ν' ἀνα-
κατίνεται σὲ γλωσσικοὺς κωνιάδες. Ὁ σκοπὸς του
εἶναι καθαρὰ ἐκπαιδευτικὸς, ἐπομένως θεωρεῖ ὅτι
δὲν εἶναι δουλειά του οὔτε νὰ δείξῃ τι ἔπρεπε νὰ
εἶναι ἡ γλῶσσα, οὔτε νὰ ὀρίσῃ τὴν τελειωτικὴν τῆς
μορφήν.

1 Φυγάρης—«Ἡμέρι Σχολεῖα», ἀρ. 415 καὶ 416, 1910
Νουμάς.

Τὸ πῶς θὰ διδαχθεῖ ἡ μητρικὴ γλῶσσα, ὁ Ὀ-
μιλὸς τὸ ἀφίνει στὸν εἰδικὸ παιδαγωγὸ καὶ τοὺς συ-
νεργάτες του, ποῦ θὰ διευθύνουν τὸ πρότυπο σχο-
λεῖο καὶ ποῦ ἔχουν κάποια πείρα, ἀφοῦ γιὰ τρία
χρόνια τὴν δίδαξαν κάπου μὲ ἀποτελέσματα ἀρκετὰ
γνωστὰ σὲ ὅσους παρακολούθηον τὴν ἐκπαιδευτικὴν
κίνησιν τοῦ τόπου μας καὶ χαίρουνται καὶ χειροκρα-
τοῦν στὴν παραμικρῶτερην σχετικὴν βελτιώσιν τῆς.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐφορία τοῦ Προτύπου Δημοτικῶ
Σχολεῖου καὶ ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλὸς σχηματίσθη-
κε ἀπὸ ἀνθρώπους, πολὺ λίγο εἰδικούς, στὰ γλωσσι-
κά, μὰ ποῦ μένουν στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ μεγάλα
κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ βρίσκονται σὲ καθημε-
ρινὴ συνάφεια μ' ἕλες τίς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ
εἶναι σὲ θέσιν νὰ ξέρουν τί τῆς χρειάζεται.

Κ' ἔτσι ὡς τώρα ἀδελφικὰ συνεργάσθησαν τὰ
μέλη τῆς ἐφορίας καὶ οἱ ἴδρυται καὶ τὰ μέλη τοῦ
Ὀμίλου ἔχοντας συγκεντρωμένη τὴν προσοχὴν τους
στὸν ἐκπαιδευτικὸν σκοπὸν, χωρὶς κανέναν τους νὰ
νομίσει πῶς ἤρθε ὁ καιρὸς νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ γνώμην
του τὴν ἀτομικὴν γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, στοὺς ἄλ-
λους. Κ' ἐλπίζουν ὅτι ἔτσι καὶ στὸ μέλλον θὰ συ-
νεργασθοῦν. Γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ πάη
μπροστὰ τὸ ἔργον τους.

Σ' ἓνα μόνο σημεῖον τῶν ἀρθρῶν τῶν «οἰκείων»
ἐπικριτῶν τοῦ Ὀμίλου χρέος του νομίζει ν' ἀπαντήσῃ. Στὴν τελευτηρὴ δηλαδὴ γνώμην
τους, ὅτι τάχατες ἀπὸ **Ψυχαροφοβία**, ἀπὸ **πολιτι-
κὴν**, ἀπὸ **στρατηγικὴν** καὶ **διπλωματικὴν** ἰ, κάνει
παραχωρήσεις στὴ γλῶσσα τῶν ἐγγράφων του. Αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους τὴν κατηγορίαν ὁ Ὀμιλὸς τὴν ἀπο-
κρούει, δηλώνοντας, μὰ γιὰ πάντα, ὅτι ἂν σὲ λε-
κτικὸ τῶν ἐγγράφων του καὶ τῶν ἀρθρῶν του πα-
ραδέχεται τύπους καὶ φθόγγους, ποῦ μπορεῖ νὰ μὴν
εἶναι χωρμένοι στὰ καλούπια τῶν κανόνων τοῦ προ-
βῆνα τῆς γλώσσας, δὲν τὸ κάνει ἀπὸ **κανένα ἄλλο
λόγον** παρὰ ἀπὸ εἰλικρινὴ ἀντίληψιν ἀδιάφορον ἀν-
σωστὴν ἢ στραβὴν ἰ ὅτι οἱ τύποι ἢ οἱ φθόγγοι ποῦ
μεταχειρίζεται εἶναι ὀλοζώνταναι στὸ στόμα τῶν κα-
τοίκων τῆς σημερινῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνισμοῦ
καὶ ἀνήκουν στὴ νεοδημοτικὴν.

Καὶ μπορεῖ νὰ προσθέσῃ ὅτι αὐτὴ τὴν ἀντίληψιν
ἔχει πῶς τὴν εἶχε στοὺς μεταψυχαρακοὺς χρόνους,
κατὰ τὸν ὄρον τοῦ κ. Παλαμᾶ 2, καὶ ὁ μακαρίτης ὁ
Κρουμπάχερ (τὸ πρόβλημα τῆς Νεωτέρας γραφομέ-
νης Ἑλληνικῆς, Βιβλιοθήκη Μαρασλή 1905 σελ.
160 κ. ἀ.) καὶ τὴν ἔχουν ἔ Karl Brugmann (Γρα-

1 Ἀργύρη Ἑγκαλιότη—Ἡ κωνομία πολιτικὴ τῆς μισο-
ρωμαϊτικῆς ἀρ. 417, 1911 Νουμάς, σελ. 5, στίχ. 51.

2 Λουκαράτος καὶ Βαλακωρίτης ἀρ. 417, σελ. 17, στίχ.
27, 1911 Νουμάς.